

hříšnost takového způsobu jednání a odvolává se přitom na poznání, které by Korintšané již měli mít o povaze Eucharistie a o jejím úzkém vztahu s bratrskou láskou.

b) *Hřích proti Církvi a Eucharistii*

Jde zde o hřích, který se přímo obrací proti Církvi. Uraženými jsou zde sice chudí, avšak v nich je uraženo celé společenství věřících, které má být solidární se všemi svými členy, a to zvláště s těmi nejpotřebnějšími. Je dokonce uražena celá Církvev, přítomná v každé místní církvi. Vždyť sv. Pavel zahajuje svůj list slovy: "té ekklesía tú Theú té úse en Koríntho" (= "Církvi Boží, která je v Korintě").

Uražením tímto způsobem Církvev se rovná znevážení vlastního rázu Eucharistie. Sv. Pavel píše přímo: "Kdo totiž jí a pije, a tělo (Páně) nerozlišuje (diakrínon)..., jí a pije odsouzení" (1 Kor 11,29). Apoštol tím nemyslí neodlišování eucharistického chleba od chleba obyčejného, který se pojídal během společného jídla, nýbrž to, že se zde nebere na zřetel komunitní hodnota Eucharistie jako účinného znamení jednoty všech v lásce. Tento podstatný rys Eucharistie připomínal sv. Pavel v témže listě o něco výše, když psal: "Protože je to jen jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě" (1 Kor 10,17).

Takový hřích proti Církvi a církevnímu rázu Eucharistie činí korintskou obec věřících vinnou a nehodnou slavit Eucharistii. Z toho plyne nutnost jejího zpytování svědomí a obrácení (sv. Pavel píše přímo: "musí člověk sám sebe zkoumat" ["dokimadzéto"; 1 Kor 11,28]) před jezením eucharistického chleba a pitím kalicha.

c) *Totožnost eucharistického chleba a vína s tělem a krví Ježíše Krista*

Pro podložení svého odsouzení poukazuje sv. Pavel na slova ustanovení Eucharistie při Poslední večeři, která Korintšané dobře znali, neboť o nich byli již dříve apoštolem poučeni. Vidíme, jak zde Apoštol národů klade důraz na Kristovu smrt za druhé, znázorněnou Eucharistií: "Pán Ježíš právě tu noc, kdy byl zrazen" (11,23); "toto je moje tělo, které se za vás vydává" (11,24); "zvěstujete smrt Páně" (11,26). Toto zdůraznění chce obrátit pozornost na Kristovo velkodušné sebedarování, které by se mělo odrážet ve velkodušné bliženecké lásce těch, kdo se účastňují Eucharistie.

Tím hlavním je pak to, že sv. Pavel poukazuje na dvojí totožnost, totiž na totožnost mezi chlebem posvěceným Kristem a jeho tělem (a obdobně mezi vínem posvěceným Kristem a jeho krví) a na totožnost mezi oním chlebem při Poslední večeři a tímto chlebem při současném eucharistickém shromáždění (a obdobně mezi oním kalichem a tímto kalichem). Tato totožnost se zakládá na slovech: "to čiňte na mou památku", řečených hned dvakrát (srv. 11,24.25). My konáme totéž, co vykonal Kristus: následně tento chléb a tento kalich jsou oním tělem a onou krví. S jakou úctou se s nimi má tedy zacházet!

Sv. Pavel se tudíž opírá o víru v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii, potvrzenou na základě Ježíšových slov a jeho přikázání opakovat to, co on učinil. To, že Kristovo tělo a jeho krev jsou přítomny jako objektivní skutečnost, a ne pouze jako něco symbolického v řádu subjektivního myšlení, vyplývá z energického vyjádření sv. Pavla: "Kdo by tedy jedl chléb (Páně) nebo pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně" (11,27). Nezávisle od něčí nevědomosti či nedbalosti, nezávisle od toho, ať na to myslí či nikoliv, toto tělo a tato krev jsou zde přítomny a stávají se důvodem odsouzení pro toho, kdo je přijímá nehodně. On "jí a pije si odsouzení" (11,29).